

Pušas TN

**Cālus skaita
Liieldienās**
27.03.

17:00 Liieldienu koncerts
Piedalīsies ciemiņi no Ezerniekiem,
Rēzeknes, Dekšārēm, Maltas

22:00 Groziņballe
Tikai no 18 gadiem

Ieeja: 1 Eur

Līdzī nemiēt stipras olas, možu garu un labu noskaņojumu! Čiep! Čiep!

Amatierteātru parāde „Kaudzēm smieklu”

12. februāra vakarā Lendžu pagasta kultūras namā pulcējās visartistiskākie, visasprātīgākie, visdziļākie Rēzeknes novada ļaudis. Dramatisko kolektīvu parāde “Kaudzēm smieklu” jau ir kļuvusi par tradicionālu un iecienītu pasākumu novadā, jo skatītājiem pārpildīto kultūras nama zāli četras ar pusī stundas prata aizraut un izklaidēt 18 amatierteātri.

Amatierteātru parādē piedalījās arī Pušas tautas nama amatierteātris ar skeču „Braucam gostūs!”, skatītājus smīdinot ar skatu pašiem uz sevi no malas – kā notiek gatavošanās un braukšana uz amatierteātru parādi ģimenē.

Sirsniņgs paldies aktieriem – Viktoram un Armandam Afanasjeviem, Austrai un Albertam Niperiem, Jānim Šaudiņam! Paldies!

M. Krasnobajas , A. Rancānes teksts
M. Krasnobajas foto

Mīlestības topiāriji

Valentīndiena ir reize, kad svinam mīlestības svētkus un dāvinām otram cilvēkam kādu mīlestības pilnu dāvanu. Bieži vien tie ir saldumi vai kāda cita sirsnīgas formas dāvana. Tomēr mīlestības svētki nav tikai savu simpātiju izrādīšana otrajai pusītei, tie ir arī svētki mums katram – mīlestība pret sevi, mīlestība pret apkārt esošajiem.

Tieši tāpēc Valentīndienas pēcpusdienā aktīvākie un radošākie Pušas pagasta iedzīvotāji pulcējās uz radošo darbnīcu, kurā katrs centās pēc savas sirds patikas un fantāzijas izveidot mīlestības topiāriju – sirsnīgu. Lai arī darbs pie šo skaisto veidojumu radīšanas ilga veselas trīs stundas, pret galarezultātu vienaldzīgs nepalika neviens no radošās darbnīcas dalībniekiem. Visi aiznesa uz mājām pašu rokām radītu darbiņu, lai pēc pašu darbnīcas dalībnieku

teiktā to uzdāvinātu māsai dzimšanas dienā, vecākiem mīlestības svētkos vai atstātu un pasniegtu, kā balvu pašī sev, lai priecētu savas acis ikdienā un pastāstītu par šī skaistā darbiņa tapšanu arī citiem. Lai mīlestības pilna ir katra diena!

M. Krasnobajas teksts un foto

Līnijdeju grupa „Pirmais solis” svinēja kolektīva pastāvēšanas 5 gadu jubileju

Ar pavasara sauli 5. marta pēcpusdienā Pušas Tautas nama līnijdeju grupa „Pirmais solis” nosvinēja savu piekto kolektīva pastāvēšanas jubileju. Jubilāres sveikt bija ieradušies draugu kolektīvi no Maltas, Mākoņkalna un Audriņiem, kuri sveica dāmas gan ar skaistām dejām, skanīgām dziesmām, gan radošām un veselīgām dāvanām.

Kolektīvs savu oficiālo darbību uzsāka 2011. gada februārī, sākumā tajā darbojās 12 dalībnieces. Gatavojoties Ziemassvētkiem, mammām pievienojās meitas, trīs jaunās dejotājas – Amanda, Sintija un Daniela, kuras kolektīva dalībnieces mīļi sauc par saviem mazajiem rūķīšiem. Dažādu apstākļu dēļ ar laiku dalībnieču skaits samazinājās, un nu kopīgā deju solī ir apvienojušās 9 stiprākās un aktīvākās dejotājas.

Ar smaidu sejā dāmas atceras savu “mammu”, kolektīva dibinātāju Silviju Pīgožni, kura mudināja Pušas pagasta dāmas būt aktīvām un spert pirmos soļus līnijdejās. Un nu jau 5 gadus kolektīva vadība ir Rutas Mikas rokās.

Caur ikdienas rūpēm, darbu un steigu deļotprieks ir vienoties līnijdejojotājas ik uz soļa. Jubilāres ir spējušas atrast laiku gan darbiem, gan atpūtai. Pricējūšās par kopā būšanu, ar smaidu paskatījušās uz to, kas paveikts un to, kas vēl darāms un spilgtākās pērles iemūžinājušās bildēs, ko katrs pasākuma dalībnieks varēja apskatīties skaistā prezentācijā.

Koncerta laikā dalībnieces izteica sirsnīgu paldies gan bijušajām, gan esošajām kolektīva dalībniecēm, kā arī cilvēkiem, kas palīdzējuši gan ar mēģinājumiem, gan transportu, gan sirsnīgu attieksmi visu šo piecu gadu laikā.

Sirsnīgs paldies visiem, kas piedalījās pasākumā!

M. Krasnobajas teksts

M. Krasnobajas foto

Ciemojās Čornajā

11. martā pēcpudienā Čornajas tautas namā notika sieviešu dienai veltīts atskaņu koncerts ar vieskolektīvu piedalīšanos no Rēzeknes studijteātra Joriks (folkloras ansamblis „Harmonija”), tautas lietišķās mākslas studijas „Dzīpariņš”, kā arī Pušas tautas nama pašdarbniekiem – Īnijdeju grupu „Pirmais solis” un amatierteātri.

Lai šī sadraudzība neizzūd arī turpmāk!

M. Krasnobajas teksts un foto

Olas, spalvas, cāļi un pūpoli

Skolēnu brīvdienu nedēļas beigās, 18. marta pēcpusdienā, radošajā darbnīcā bērniem kopā ar vecākiem tika dota iespēja pašiem savām rokām radīt Lieldienu rotājumus.

Vairāki simti sūnu pušķīšu, rūpīgi sasieti viens aiz otra rindiņā, šķipsniņa mīlestības, saules, krāsainu spalvu, cāļiņu, mīkstu un apaļu pūpolu galviņu viena aiz otras rindiņā – viss, ko fantāzija vēlas un pāris stundu laikā skaista ligzdiņa ir gatava!

Pašu rokām gatavotos darbiņus katrs varēja aiznest mājās un radīt pavasara noskaņu pirms pavasara saulgriežu ierašanās.

Paldies visiem, kas ieradās, kas jūt un grib just pavasari savā sirdī!

M. Krasnobajas teksts un foto

Rēzeknes novada uzņēmums 2015

Jau ceturto gadu Rēzeknes novada pašvaldība rīkoja konkursu „Rēzeknes novada uzņēmums”. Šogad konkursam tika pieteikti 26 pretendenti deviņās nominācijās. Līdzīgi kā iepriekšējos gadus, visvairāk pretendentu – 11 – pieteikti nominācijā “Gada uzņēmums”, 6 pretendenti pieteikti nominācijā “Gada inovatīvu produktu/pakalpojumu ieviešējs”, savukārt pa pieciem pretendentiem pieteikts nominācijās “Gada jaunais uzņēmums” un “Gada tūrisma pakalpojumu sniedzējs”. Jāatzīmē, ka daži no pretendentiem bija pieteikti vairākās nominācijās. No oktobra vidus līdz decembrim konkursa vērtēšanas komisija apbraukāja pieteiktos pretendentes, lai izvērtētu uzņēmumu darbību, investīciju piesaisti, jaunu darbavietu radīšanu, ražoto produktu vai pakalpojumu kvalitāti, oriģinalitāti, vides sakoptību un citus aspektus. Jāzepa dienā, 19. martā Latgales vēstniecībā GORS notika uzņēmēju apbalvošanas ceremonija. Nominantu vidū no Pušas pagasta bija **SIA „Meža saimnieks R”** īpašnieks **Ilmārs Ratniks**, kurš nodarbojas ar īpašumu robežu apsekošanu un atjaunošanu, meža ieaudzēšanu un jaunaudžu kopšanu, koksnes sagatavošanu un citiem mežniecības darbiem. Piedāvā arī konsultācijas pakalpojumus, lai palīdzētu zemniekiem efektīvāk un ekonomiski izdevīgāk apsaimniekot mežus. Īpašnieks Ilmārs Ratniks komisijai bija izlēmis parādīt tieši iestādītās meža platības. “Šis ir pavasarī stādītais mežs. Tas ir lielāks lepnums par nocirstajiem kokiem. Katrs kociņš ir svarīgs un katrs kociņš ir apstrādāts, lai pārziemotu labāk, lai kaitēkļi mazāk bojātu. Tā arī strādājam – ne tikai cērtam un ņemam materiālu vērtību, bet arī guldām iekšā nākotnei. Mēs esam atbildīgi par šo mežu ar domu, ka nākotnē tam būs lielāka pievienotā vērtība.”

Uzņēmums izkopis ap 250 ha meža, iestādīti 35-40 ha, darbs pārsvarā ir Rēzeknes novadā, arī Lietuvas pierobežā, Ilūkstē, Subatē. Ar programmas “Altum” finansējumu realizēti divi projekti tehnikas iegādē. Uzņēmumā strādā 9 darbinieki, bet, kā atzīst I. Ratniks, varētu nodarbināt vēl vairāk, taču trūkst darbaspēka.

“Konkurence ir liela. Bet mūsu priekšrocība ir tā, ka esam mazi, mēs varam paņemt arī vienu cirsmu. Mūsu pluss ir arī tas, ka mēs strādājam oficiāli, maksājam nodokļus. Kas grib strādāt, tas strādā. Vai ir cerība? Ja nav cerības, tad nav jēgas dzīvot,” saka Ilmārs Ratniks.

Pušas pagasta pārvalde sveic SIA „Meža saimnieks R” īpašnieku Ilmāru Ratniku ar iegūto nomināciju un novēl neizsīkstošu darba spar un izaugsmi!

A.Rancānes, M. Krasnobajas teksts
M. Ļaksas foto

Brienot meža taku...

Tepat, mums blakus

1970. gada vasarā biju aizbraucis uz Latgali. Brālēnam svinēja pilngadību. Pušas ciema pakalnos pie Peirāgu mājām todien mūzika un jautriba nerimās līdz vēlai naktij. Biju drusciņ apreibis, gribējās iziet pastaigāt pa mājas apkārtni. Priekšnama verandā sēdēja sirms večuks. Sasveicinājāmies. Sajutis manu nelatgalisko runu, večuks prasīja, no kurienes es esot. Pateicu, ka no Tukuma. Vecais vīrs sarosījās, it kā gribēja ko teikt. Bet nē, saminstinājās, neko neteica. Es jau gāju ārā no verandas, kad večuks pēkšņi sadūšojās un pavēstīja: "A as partizāņil pi Tukuma." (Bet es biju partizānos pie Tukuma – latgaliski) Ū, tas mani ieinteresēja! Prasīju, lai pastāsta ko vairāk. Pats ieskrēju mājā, paķēru lielo alus krūzi, glāzi un atgriezos. Pa ceļam mana Latgales tante pietēica, lai nepiedzirdot veco Jūli. Prasīju, kas viņš tāds. Tante pavēstīja, lai es daudz neklausoties viņa pekstiņus, viņam ar galvu kaut kas neesot kārtībā. Iedzērām ar veco Jūliju pa alum. Un es klausījos. Sākumā es to visu uztvēru ar jautribu, kā dzēruma papļāpāšanu. Bet mans smaidis drīz ātri pazuda, un es uzmanīgi tvēru katru viņa teikumu. Viņu sauca Jūlijs Zunda. Uz kara beigām viņš ticis iesaukts latviešu leģionā. Jutis jau kara beigas, nu nepavisam negribējies list uguns un ložu peklē. Tā kādā pārbraucienā no mācību nometnes uz fronti Jūlijs ar dažiem biedriem laidies krūmos. Izvairīdamies no vācu kareivjiem un žandarmiem, viņi kļūduši pa Tukuma apkārtnes vietas, diedelēdami ko ēdamu. Zvāres stacijas – Kaives apkārtnē viņi uzgājuši nelegālistu bunkurus. Nelegālisti sevi dēvēja par partizāniem. Bijis arī savs komandieris ar iesauku Melnais. Prasīju viņam: "Nu kā jūs partizāņili?" Vairāk gan slēpušies, mainījuši bunkuru vietas. Jo viņus meklēja. Pie Zvāres stacijas bija sabojājuši dzelzceļa sliedes un nolaiduši no sliedēm vilciena sastāvu. Kādam vientuļam vācu kareivim vai aizsargam atņēmuši ieroci un

municiju. Vienreiz telefona, telegrāfa vadus pārrāvuši. Tā kādu dienu viņus aizmigušus bunkurā kā trusēnus pārsteiguši žandarmi. Melnais bija nozudis. Viņus aizveda uz Ventspils cietumu. Uzreiz prasījuši: "Kur Melnais? Kā viņu sauc, kāds uzvārds?" Ko gan Jūlijs varēja zināt? Neko! Viņam nebija, ko teikt. "Sita, vai kā sita mani," vecais Jūlijs novērsās un sāka šņukstēt. Šņuksti pārgāja raudās. Piedāvāju Jūlijam alu. Drusciņ nomierinājies, viņš turpināja savas atmiņas: "Zilu, melnu mani sita. Galvu stipri sasita. Visus šos gadus ik pa laikam sāp. Būtu jau, šķiet, nošāvuši. Es jau neko vairs nesapratu. Tad kādu dienu kamerā ienāca krievu jūrnieceiņi. Teica, ka karš beidzies. Es pat neticēju, ka esmu izglābts, sēdēju kā mazs bērns un raudāju. Bet ārā no cietuma mūs neizlaida. Jau nākamajā dienā mūs sāka pratināt krievu virsnieki. Negribēja manam stāstam ticēt. Teica, ka būs jāpagaida, jāpārbauda fakti. Mūs lādēja vilciena vagonos un veda uz Krieviju. Bija daudz karavīru, gan vācu, gan latviešu. Pēc pusotra gada mani atrada mans brālis, sarkanarmijas majors Aleksandrs Zunda. Tiku mājās." Jūlijs ļoti lūdza, lai, pārbraucis mājās, es aizbraucu uz Zvāri. Viņš pēc atmiņas izstāstīja, kur atrodas mājas, kurās, ja vēl satikšot, lai pasveicinot Frolu Trifanovu. Varbūt, izdzīvojis karu, dzīvo vēl turpat. Frols viņu nelegālistu grupu bija apgādājis ar ēdamo. Viņa mājās gājuši pirti. Apsolījos noteikti aizbraukt, pameklēt norādīto māju. Ar Jūliju gribēja sadzert citi ciemiņi, un arī es atgriezos pie viesību galdā. No rīta, pamodies siena šķūnī ar drusciņ sāpošu galvu, uzreiz atcerējos veco Jūliju. Gribējās vēl parunāt ar tik daudz piedzīvojušu cilvēku. Gāju uz verandu. Tur neviens nesēdēja. Tik mitrs plankums no čuru peļķes bija palicis uz grīdas vietā, kur vakar sēdēja vecais *partizans* Jūlijs.

Jau nākamajā dienā biju Tukumā. Pirmdienas ritā darbavietā nostrādājās, nolēmu pēc darba ar riteni aizkulties līdz Zvārei. Neticēju, ka satikšu Jūlija norādīto cilvēku, bet bija jāizpilda solījums. Aiz Zvāres stacijas uzkalniņā nogriezās pa kreisi un pa mālainu bedrainu lauku celiņu čukāju tālāk. Aiz birzītes labajā pusē ieraudzīju meklēto mājiņu. Piebraucu aizkusis, uztraucies, jutu, ka sirds daudzās. Biju satraukts par gaidāmo tikšanos. Iedomājos, ka tai brīdī savijās pagātnes notikumi ar šodienu. Pagalmā rēja suns. No mājas iznāca dūšīgs, sirms vīrs. Sasveicinājāmies. Es uz brīdi apjuku, neatradu vārdus, kā uzsākt sarunu. Tad teicu vienkārši, ka meklēju Frolu Trifanovu. "A ko vajag? Es pats tas esmu!" Vēl īsti neticēdams, ka tik vienkārši esmu viņu atradis, noprasīju, vai viņš arī kara laikā šeit dzīvojis. Jā, tās esot viņa tēva mājas. Frols jau tā aizdomīgi pētīja mani. Teicu, ka atvedu viņam sveicienus

no Jūlija Zundas. Saimnieks teica, lai es pagaidot, un iegāja mājās. Pēc laiciņa iznāca pagalmā kopā ar saimnieci. Saimniece man pārprasīja: "No kā sūtīti sveicieni?" Vēlreiz pateicu savu sakāmo. Jutu, ka viņi neatpazīst veco Jūliju. Tad teicu, ka kara laikā viņš te partizānos bijis. Abi uzreiz atdzīvojās. Jā, bija tāds Jūlijs no Latgales. "Vai tad viņš dzīvs? Viņu taču vācieši paņēma mežā pie bunkuriem!" Saku, ka dzīvs un vesels, dzīvo Latgalē, Pušas ciemā. "A ko viņam vajag, vai izziņu, ka bijis partizānos? Laukmanis (Melnais) tās vairs sen jau neizsniedzot." Teicu, ka nekādu izziņu vecais vīrs nav prasījis. Saimniece pēkšņi atcerējās, ka Jūlijs bijis labs pinējs. Vairākus grozus viņiem uzpinis. Sarunas negribēja raisīties. Saimnieks tik noteica, ka drūmi laiki tad bija, daudzus nošāva. Es jutu, ka man jābrauc prom. Tā arī pateicu. Saimniece vēl bilda, lai sveicinot Jūliju. Braucu mājās un jutos tā, ka kaut ko sliktu būtu izdarījis. Biju iedomājies, ka šie cilvēki būs priecīgi, saņemot sveicienus no kara laiku līdzilvēka. Bet te gandrīz otrādi! Laikam jau negribēja atcerēties tos drūmos, traģiskos notikumus. Varbūt viņus nomāca, sāpināja kāds smags, traģisks to dienu atgadījums.

Pārbraucis mājās, savus pārdzīvojumus uzticēju mājiniekiem. Kad savā stāstā pieminēju majoru Aleksandru Zundu, mani pārtrauca tēvs (Pēteris Tjarve): "Paga, paga! Manam majoram arī bija brālis Jūlijs, un viņi bija no Pušas apkārtnes!" Sākām visu zināmo likt kopā. Izrādījās, ka Jūlija brālis Aleksandrs Zunda bija 130. latviešu strēlnieku korpusa artilērijas sagādes priekšnieks, bet mans tēvs bija viņa adjutants. Ar pateicību tēvs atcerējās savu komandieri. Smagajās kaujās pie Lestenes, vēlāk pie Blidenes notika štābu un aizmugures komandu tīrīšanas, priekšējās līnijās vajadzēja papildinājumu. Majors Zunda, kaut ar lielu troksni, bet panāca, ka tēvs palika štābā. Droši vien tāpēc tēvs izdzīvoja. Zunda esot daudz dzēris, ļoti daudz, atcerējās tēvs. Patikušas medības, visu laiku bise bijusi pie viņa mantām. Viņš pēc kara dzīvojis Rīgā. Miris 50. gados ar sirdskaiti. Tēvs bijis viņa bērns. Aleksandrs Zunda apglabāts Rīgas Meža kapos.

Pēc dažām dienām uzrakstīju Jūlijam Zundam vēstuli. Nodēvu sirsniņus sveicienus no Frola Trifanova un viņa sievas. Uzrakstīju, ka viņi bija ļoti priecīgi, ka Jūlijs sveiks un vesels dzīvo dzimtajā pusē.

Avots: Tjarve, Kārlis. Brienot meža taku. Rīga, 2013. 87-89.lpp.

Jaunākā nozaru literatūra Pušas pagasta bibliotēkā

1. Forda Dž. Apmierināta mazuļa dienas ritms
2. Dabas aizsardzība: sast. O. Nikodemus
3. Mizis A. Darbi bišu dravā
4. Danilāns A. Jaunas un vecas ziņas par ilgu un laimīgu dzīvošanu
5. Mitoloģijas vārdnīca: sast. K. Skruzis
6. Ziedi emocionālajai veselībai: sast. M. Krūmiņa
7. Olūts: 20. literatūras almanahs
8. Katoļu kalendārs: 2015
9. Tāvu zemes kalendārs: 2016
10. Sprūdžs J. Dīksaimniecība
11. Gala D. R. Daba ārstē
12. Rancāns Dz. Truškopība
13. Kolinsa S. Suņumīļu rokasgrāmata
14. Deividsone K. Kaķumīļu rokasgrāmata
15. Kovacs Č. Botānika
16. Filjoza I. Bērns mani neklausa: par 1 – 5 gadu vecuma posmu
17. Gēbele I. Pasaku dziedinošais spēks
18. Vecums: liktenis, izaicinājums, dāvana
19. Karpova Ā. Ģimenes psiholoģija
20. Gēbele I. Cilvēks ģimenē

Sagatavoja: A. Nipere

Atbildīgais par izdevumu M. Krasnobaja
(marite.krasnobaja@inbox.lv)
Izdevējs: Pušas pagasta pārvalde